

Una reflexió sobre les vacances, un esguard des de la fe

Les imatges de la gentada de passatgers frustrats el primer de juliol a l'aeroport del Prat em van fer pensar. D'una banda, el seu desig –ben legítim– de volar lluny per passar unes vacances merescudes en algun país llunyà. De l'altra, la imatge d'una fugida, que cada estiu, adquireix el valor d'un ritu: el de la reapropiació del temps, d'un interval en el curs de l'any reservat a si mateixos. La societat en que vivim està en un perenne moviment. És rica d'aspiracions, però també està com travessada d'exasperades contradiccions. Un desig, una pulsio interna, la porta a provar i sentir sensacions sempre diverses, a la saturació d'emocions desenfrenades. ¿Es així que un cristià ha d'entendre les vacances? ¿Com viure-les cristianament, sense posar entre parèntesi la vida de fe? En uns temps de turisme global i de paquets turístics el cristià ha d'estar atent a no oblidar-se l'essencial: que no és el passaport, sinó Jesucrist.

Les vacances són un gran privilegi, que els nostres avantpassats no van pràcticament conèixer. Nosaltres les hem convertit en un “dret”, però no és bo exagerar, perquè són un do que demana gestionar-lo bé, intel·ligentment. Hi hauria quelcom de patològic si ens portessin a “cremar” el temps aquestes setmanes en el no-res absolut, en l'abúlia sense disciplina interior. Les vacances sense un programa de vida en el qual hi hagi igualment repòs i diversió, no pot significar deixar a banda el temps que devem als altres, començant pels nostres familiars, i el temps per respirar Déu, és a dir, la pregària. ¿Quin repòs és possible si cerquem només la confusió, la multitud eixordadora, el soroll, si, per dir-ho en un sol molt, recreem a centenars de kilòmetres de distància el mateix escenari confús i dissipat en el qual som constrets a viure cada dia?

¿Un cristià, no s'ha de plantejar quants diners és just d'invertir en les vacances? Un bon criteri de principi, atès que no hi ha receptes, és d'evitar els excessos, mantenint una proporció entre el nostre nivell de vida ordinari i la inversió pel viatge de plaer o la setmana a la platja o a la muntanya. Organitzar unes vacances per damunt de les pròpies normals possibilitats pot ser símptoma d'una existència trista, en la qual es passa l'any esperant aquells quinze dies o aquell mes sencer com si fossin la única raó per la qual val la pena viure. Francesc, el Sant Pare, en la seva magnífica encíclica **“Laudato si’. Sobre la cura de la casa comuna”** aposta per un altre estil de vida: “Atès que el mercat tendeix a crear un mecanisme consumista compulsiu per a col·locar els seus productes, les persones, acaben submergides en la voràgine de les compres i les despeses innecessàries (...) Quan les persones es tornen autorreferencials i s' aïllen en la seva pròpia consciència, acreixen la seva voracitat. Mentre més buit està el cor de la persona, més necessita objectes per a comprar, posseir i consumir” (Núms. 203-204). Llegir i meditar el text del Sant Pare aquest estiu pot ser, segur, un exercici intel·ligent, siguem o no cristians. Em donen molta alegria els joves que a finals de juliol es reuniran a Cracòvia en la Jornada Mundial de la Joventut amb el sant Pare! Fer uns dies de recés en un monestir o un santuari és una bona opció. És ecologia espiritual i humanitzadora

Em preocupa que en no poques famílies, promoguim o no posin cap límit, a les vacances dels seus fills amb altres coetanis, d'ambdós sexes, sense raonar amb els seus fills sobre l'oportunitat de certes companyies, i sobre la primacia que la família mereix –almenys fins a una certa edat– en matèria de vacances. Les sento dir: durant l'any no disposem del temps necessari per mirar-nos un poc a la cara. Però si després arriben les vacances i els fills van per un cantó, i els pares per un altre, ¿quan està reunida la família? ¿I els avis, aparcats en un geriàtric durant les seves vacances? Crec que són temes que demanen reflexió, i no conformar-se tan frívolament a la mentalitat de l'ambient. ¿No cal aprendre de nou a estar plegats durant una bona part de les vacances? Sé que no és fàcil.

Pel que fa a mi, resto a Sarrià tot el temps d'estiu. No puc deixar la Parròquia. Amb Mn. Raimon ens fem companyia. I ho faig de grat, no em lamento. Espero un reforç, un ajut. El curs ha estat dur, per tants motius, però serveixo aquesta comunitat que em va ser confiada. Procuraré disposar de més temps per pregar, per meditar, per llegir, per admirar les bel·leses de la natura, per assaborir finalment del silenci, perquè em plau repetir: “ni el bé fa soroll, ni el soroll fa bé”. A reveure! Fins al setembre la redacció d'aquest Full es concedeix una parèntesi. També necessita una vacança.

Mn. Manel